

graf, der kunde ikke falde Skygge af Mistanke paa dem for det, men for den enes Vedkommende er Sagen resulteret deri, at han er idømt Straf for Vanrøgt af sit Embede, for manglende Tilsyn. Der er ikke Tvivl om, at en saadan Mand er ikke be-rygtet, han er ikke dømt efter Bedrageri-paragraffen, men er hans Rygte uplettet eller ikke? Jeg tror i og for sig ikke, at det er plettet, jeg tror det ikke, men hverken den højtærede Justitsminister eller jeg vil være i Stand til i vor Lovgivning, i vor Praksis, at finde Ordet uplettet saaledes bestemt, at man kan sige, hvorvidt den Mand har en, omend kun ganske kortvarig, Plet paa sit Navn, saa at han efter denne Lov ikke vil kunne blive Statspolitibetjent. Og samtidig behandle vi her paa Rigsdagen Lovforslag om langt større Stillinger, hvor der slet ikke er Tale om den Slags Bestemmelser, og hvorefter en saadan Mand kunde gaa ind i en langt større Stilling. Jeg kan ikke tænke mig, hvorledes man skulde bære sig ad med at forvalte en saadan Lov og bestemme, hvornaar en Mand er uplettet. Det kan vel ikke være Meningen, at vi skulde gaa saa langt, som Holberg anfører i „Ulysses von Ithacia“, hvor han lader Chilian, da han bliver ud-nævnt til ekstraordinær Ambassadør og skal forhandle med Jomfru Helena ved Trojas Port, sige: „Som alle ekstraordinære Ambassadører saa haver jeg ogsaa en hemmelig Instruktion at skulle forhøre“ o. s. v., hvad jeg ikke behøver at anføre her, de Herrer kende det lige saa godt som jeg. Det kan ikke være Meningen, men hvad er da Meningen? Jeg synes, at den højtærede Justitsminister ved at udtale disse Ord i denne § 3, som ganske sikkert fra Justitsministerens Side kun skyldes et Ønske om at udtrykke, at han til dette Politi virkelig vil have Kærnekarle, at det skal være et rigtigt Elitekorps af Politibetjente, har været uheldig og paa en to-tre Maader har bundet Hænderne; saaledes at han, naar Øjeblikket kommer, ikke vil være i Stand til at faa de Kræfter, som han maaske kunde have Gavn af.

Dette vil ikke resultere i noget Ændringsforslag fra min Side, men det er en Henstilling fra mig til den højtærede Minister, idet jeg siger, at man kan ogsaa være saa omhyggelig for at lægge sin gode Hensigt for Dagen, at man egentlig kommer til at skade Lovens Udførelse, at man kommer til at sige mere, end man vil, og mere, end man maaske vil kunne staa ved i det lange Løb. For øvrigt skal jeg an-

befale det foreliggende Lovforslag, hvilket formodentlig for den højtærede Minister er det vigtigste, det andet vil den højtærede Justitsminister vel, som det hedder, tage til Efterretning.

Ellinger: Det er en meget betydelig Forandring, der er foregaaet i dette Forslag under Behandlingen i Landstinget. Man har der ikke villet gaa med til at lave en Politiordning, som er tilfredsstillende for den nye Retsplejetilstand, naar den nye Lov om Retspleje bliver ført ud i Livet. Man har kun villet træffe en Ordning, som er ønskelig eller vel endogsaa nødvendig ogsaa under de nuværende Forhold, og man har af den Grund strøget alle Bestemmelser vedrørende det kommunale Politi. Jeg glæder mig ogsaa over, at man har opretholdt det nuværende Kystpoliti.

Jeg er i Modsætning til det ærede Medlem fra Møen (Jessen) af den Opfattelse, at det er heldigt, at det er et Statspoliti, som nu oprettes, og jeg glæder mig over, at det ved Ændringen i Landstinget er blevet i højere Grad et Statspoliti, end det egentlig oprindeligt var, idet det var Ministerens Hensigt at fordele dette Politi paa Landets Amter, saaledes at der i hvert Amt var to, som vare underlagte Amtmanden og altsaa i Virkeligheden vare et Slags kommunalt Politi, hvorimod det ved denne Ordning, hvorefter der sættes en Politichef, som staaer under Justitsministeren, i Spidsen for Politiet, er blevet et Statspoliti, som Justitsministeren derfor med langt større Frihed kan raade over, end om der var foregaaet en saadan Fordeling. Jeg tillægger det, den højtærede Minister nævnte i sin Indledningstale, at han har Politibetjente til sin Raadighed, som han, naar det kræves, kan sende omkring i Landet, stor Betydning.

Det ærede Medlem, som nylig talte, dvælede ved Indholdet af § 3, som, maa jeg tilstaa, ogsaa er faldet mig lidt for Brystet ved de to Bestemmelser, at de, som ansættes, skulle være vederhæftige og have et uplettet Rygte, thi det synes jeg, er nogle ganske ujuridiske Vendinger, som vi ellers ikke bruge. En Mand er nemlig vederhæftig, indtil hans Mangel paa Vederhæftighed er godtgjort, og det kunde jo dog ikke falde nogen som helst Justitsminister ind at ansætte en Mand i en Stilling, som her er Tale om, hvis Mangel paa Vederhæftighed var godtgjort. Saa vilde i alt Fald Justitsministeren bære sig højst mærkeligt ad. Og Forskriften, som gives i Loven, en Forskrift, som kun gælder Ju-